

[Industriministeren]

des. Dette vil bedre afspejle omkostningernes struktur og endvidere stimulere forbrugere, der kun har tænkt sig at bruge kortet sjældent, til nøje at overveje, om de ønsker at have kortet med de risici og forpligtelser, det medfører blot at besidde kortet.

Om gebyrpolitikken i forbindelse med Dankortet vil jeg gerne gøre følgende foreløbige bemærkninger:

Det er min principielle opfattelse, at man ikke kan indvende noget imod, at pengeinstitutterne får omkostningsdækning for de serviceydelser, der udbydes af pengeinstitutterne, og jeg mener også, at denne omkostningsdækning principielt må søges hos de kunder, der gør brug af disse serviceydelser. Det kan ikke være rimeligt, at gratis service bliver omkostningsdækket over en højere rentemarginal end nødvendigt.

De synspunkter på gebyrpolitikken, der er indeholdt i rapporten, er et rimeligt udgangspunkt, og jeg går ud fra, at pengeinstitutterne vil tage disse synspunkter op til grundig overvejelse.

Jeg er bekendt med, at pengeinstitutterne har udsendt meddelelse om en mellem pengeinstitutternes organisationer indgået aftale om gebyrer ved benyttelsen af checks og hævekort – også knyttet til planerne om Dankortet.

Om det har været klogt og rigtigt af pengeinstitutterne at indgå denne aftale inden sagens behandling her i folketinget, skal jeg lade ligge, men en sådan aftale er omfattet af monopollovens bestemmelser og skal derfor anmeldes til monopolmyndighederne, som på dette område er tilsynet med banker og sparekasser, og jeg forstår da også, at sådan anmeldelse har fundet sted.

Det vil herefter påhvile monopolmyndighederne at tage stilling til aftalen, herunder til sådanne spørgsmål som gebyrets størrelse i forhold til omkostningerne, og om aftalen efter sit indhold får urimelige konkurrencemæssige virkninger.

Så længe monopolmyndighederne ikke har taget stilling, vil det ikke være rigtigt, at industriministeren, som er ankeinstans på dette område, skulle give sin mening til kende.

I rapporten nævnes videre det ønskelige i, at betalingsformidlingssystemet er så enkelt som muligt for forbrugeren, således at der bliver mulighed for at gennemskue systemets fordele og ulemper.

Der stilles forslag om, at dette sker enten gennem aftaler mellem staten og pengeinstitutterne eller ved lovfæstede bestemmelser om informationspligt og informationskrav. Endvidere opstilles der forslag til, hvilke oplysninger forbrugeren bør have kendskab til, forinden forbrugeren tilslutter sig en kontrakt.

Et krav om, at pengeinstitutterne forpligtes til at give information for at sikre, at fordele og ulemper ved systemet er klarlagt for forbrugeren, er jeg naturligvis ganske enig i. Det må anses for væsentligt, at der opnås et højt informationsniveau og en sikring af rimelige aftalemæssige vilkår.

Det er imidlertid min opfattelse, at den eksisterende lovgivning giver mulighed for at sikre, at dette krav gennemføres.

5. Jeg vil fremhæve et enkelt punkt, som ofte har været trukket frem i debatten om Dankortet, nemlig spørgsmålet, om et sådant købekort ville medføre særlige muligheder for overtræk og dermed en gældsætning, som forbrugeren måske senere fortryder og/eller har svært ved at administrere.

Det er nok væsentligt i denne forbindelse at notere sig, at der principielt ikke er knyttet kredit til et købekort. Med et købekort kan kortholderen i princippet ikke foretage større køb, end der på ethvert tidspunkt er dækning for på kontoen, og købekortet er således først og fremmest et betalingsinstrument på linie med f.eks. en check.

Det har ikke været muligt at lave prognoser over, hvorvidt et elektronisk købekort i særlig grad vil føre til en gældsætning, der ikke kan administreres af forbrugerne. Der kan heller ikke skønnes over indvirkningen på forbrugsmønstret, f.eks. om der vil forekomme flere impulskøb eller større andel af køb af kortvarige goder.

Der er i virkeligheden tale om problemer, som det ikke er muligt at forudsige noget om, men som først kan vise sig, når købekortet har været i anvendelse i nogen tid, og det er et forhold, som næppe vil være egnet til offentlig regulering, men som man naturligvis må have opmærksomheden rettet mod.

I tilknytning til de her nævnte forbrugerspørgsmål må også nævnes de socialpolitiske aspekter. I rapportens afsnit om de socialpolitiske følgevirkninger af indførelsen af elektronisk betalingsformidling omhandles bl.a. de problemer, der vil kunne tænkes at opstå